

obecní právo berní ovládající, povolily obecní přírážky způsobem, který netoliko není zákonem zaveden, nýbrž přičí se jedné z hlavních zásad obecního práva berního, t. j. zásadě všemožné stejnoměrnosti obecních přírážek. Bylo proto ke stížnosti, již obec proti újmě jí z toho vzešlé se brání, nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 7885.

Z e m ě d ě l s t v í: * Nepřípustnou ve smyslu § 9 zák. č. 82/18 je výpověď jenom tehdy, byla-li dána pro plnění povinností uložených úředníku v § 7 cit. zák., t. j. z důvodu, že rozkazy nebo změny zákona se přičící ohlásil politickému úřadu.

(Nález ze dne 17. dubna 1929 č. 7.351.)

P r e j u d i k a t u r a: Boh. A. 3711/24.

V ě c: Antonín St. v T. proti zemské správě politické v Praze (za zúč. firmu L. a G. B. adv. Dr. Kamil Adámek z Prahy) o propuštění ze služby dle zákona č. 82/18.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Podáním z 23. června 1925 sdělil st-l osp-é, že byl přípisem z 30. května 1925 firmou L. a G. B. propuštěn ze služeb velkostatku S-ského s jednoměsíční výpovědní lhůtou, končící 30. červnem 1925, z důvodu pasivity velkostatku. Odvolává se na § 9 zák. č. 82/18 prosil o vyšetření a ochranu proti výpovědi. Osp na základě vyjádření okr. lesní inspekce, že v daném případě § 9 cit. zák. nepřichází v úvahu, poněvadž st-l byl propuštěn pro pasivitu velkostatku a nikoliv z příčin uvedených v cit. zákoně, odporu st-le nevyhověla z důvodů v tomto vyjádření uvedených. Zsp nař. rozhodnutím odvolání st-le do tohoto výměru nevyhověla, poněvadž po konaném šetření bylo zjištěno, že propuštění st-le ze služeb firmy L. a G. B. nestalo se proti-právně, t. j. proti ustanovení § 9 zák. z 17. prosince 1918 č. 82 Sb., nýbrž na základě důvodů, o nichž rozhodovati přísluší soudům a nikoliv úřadům správním.

O stížnosti podané do tohoto rozhodnutí nss uvážil:

Zákon ze 17. prosince 1918 č. 82 Sb. o prozatimní ochraně lesů dává v §§ 1—3 určité předpisy pro hospodaření s lesy. Paragraf 5 činí za zachovávání ustanovení tohoto zákona zodpovědný majitele lesů. Aby zachovávání předpisů zákona se strany majitele lesa bylo zajištěno, stanoví zákon dále v § 7, že všichni úředníci lesní stojící ve službách majitelů lesů jsou povinni ohlašovati politickému úřadu dané jim rozkazy a změny zákona se přičící. Zákon stojí tedy na stanovisku, že osobou, která samojedině odpovědně disponuje v hospodářství lesním, jest majitel lesa, a že lesní úředník v jeho službách stojící je — jak to odpovídá postavení jeho jako zaměstnance — principiálně povinen řídit se příkazy svého zaměstnavatele. Nezasahuje nijak do této jeho soukromoprávní povinnosti, ukládá však lesnímu úředníku v § 7 povinnost vůči úřadu, oznamovati tomuto příkazy zákona odporující, kterých se mu od zaměstnavatele dostalo, jakož i změny zákona se přičící, které

v lese byly provedeny. Na tuto ohlašovací povinnost normovanou v § 7 zákona omezuje se povinnost lesnímu úředníku tímto zákonem uložená.

Stanoví-li § 9, že pro plnění povinností tohoto zákona nesmí žádný úředník býti ze služby propuštěn, dlužno ustanovení tomu — které ostatně, zasahující do soukromoprávní disposiční volnosti zaměstnavatelovy, musí býti vykládáno restriktivně — rozuměti v tom smyslu, že jest nepřípustno vypovědět úředníka proto, že splnil povinnost normovanou v § 7, t. j. povinnost ohlašovací.

V konkrétním případě st-l tvrdí, že byl ze služby vypovězen proto, že snaže se hospodařiti způsobem odpovídajícím hospodářskému plánu a zásadám řádného hospodářství lesního a stavě se na odpor přáním majitele lesa, exploitovali lesy měrou vyšší, vyvolal nespokojenost svého zaměstnavatele, která vedla k výpovědi. Než i kdyby tvrzení ta byla správná, nemohla by odůvodniti ochranu st-le s hlediska § 9 zák. č. 82/18, neboť — jak dovozeno — podle ustanovení tohoto chrání se úředník lesní jen v plnění povinností uložené mu v § 7 cit. zák., t. j. výpověď je nepřípustna jenom tehdy, stala-li se z důvodu, že lesní úředník proti-zákonné příkazy svého zaměstnavatele nebo změny zákona se přičichl ohlásil politickému úřadu. Že by však st-l nějaké takové oznámení ve smyslu tohoto § 7 byl politickému úřadu učinil, ani netvrdil ani netvrdí, a nemůže již proto obstáti tvrzení, že by byl dostal výpověď pro plnění povinností tohoto zákona.

Není-li však důvodem výpovědi okolnost, že plnil povinnosti tohoto zákona, pak právem žal. úřad odepřel st-li žádanou ochranu a odkázal ho pořad práva soukromého.

Čís. 7886.

Školství. — Řízení před n s s e m: I. O zjišťování národnosti příslušnosti školních dětí ve Slezsku. — II. Je výrok školského úřadu, kterým se vydržovateli soukromé školy nařizuje, aby určité děti ze své školy odstranil, jinak že bude zakročeno podle § 11, odst. 3 zák. č. 189/19, »rozhodnutím« ve smyslu § 2 zák. o ss?

(Nález ze dne 18. dubna 1929 č. 7502.)

Prejudikatura: Boh. A. 7277/28.

Věc: Spolek »Deutscher Kulturverband« v Praze (adv. Dr. Ludv. Krieg z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty o návštěvu soukromé školy v P. dětmi jiné než německé národnosti.

Výrok: Nař. rozhodnutí, pokud se týká Josefa T., zrušuje se provady řízení; jinak se stížnost zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Ošv ve Fryštátě sdělil stěžujícímu si spolku výměrem ze 17. září 1926, že podle § 2 stanov spolku může se jeho činnost vztahovati pouze na příslušníky národnosti německé; není tedy spolek oprávněn přijímat do svých škol příslušníky jiné než německé národnosti. Ježto však podle výn. zsr-y slezské z 10. září 1926 bylo oznámeno, že soukr. něm. školu obecnou v P. navštěvují také slovanské děti a todává se správě školy a vydržovateli školy výstraha, že bude